

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG
VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het
ontwerp van wet tot onteigening in het belang der natuur-
bescherming. (*Ingezonden 15 januari 1959.*)

Met voldoening hebben de ondergetekenden kennis genomen van het eindverslag van de commissie van rapporteurs over het ontwerp van wet tot onteigening in het belang der natuurbescherming, waaruit enerzijds blijkt van de instemming van vele leden met dit wetsontwerp en waarin anderzijds door die leden enkele opmerkingen worden gemaakt, welke de ondergetekenden geheel in overeenstemming bevinden met hun opvattingen ten aanzien van de onderhavige materie.

Zoals bij de voorbereiding van de openbare behandeling van dit wetsontwerp in de Tweede Kamer der Staten-Generaal en bij die behandeling zelf een en andermaal tot uitdrukking is gebracht, kennen de ondergetekenden grote waarde toe aan de verschillende mogelijkheden, die beschikbaar zijn ter bescherming van het natuur- en landschapsschoon, terwijl zij van mening zijn, dat in die gevallen, waarin alleen verwerving door de Overheid of door natuurbeschermingsorganisaties een voldoende beveiliging kan bieden, aankoop op basis van vrijwilligheid het aangewezen middel is. Slechts indien langs deze weg geen resultaat kan worden bereikt en die verwerving van bijzondere betekenis is, zal de onteigening — dus inderdaad als ultimum remedium — gehanteerd dienen te worden.

Voorts vragen de in het eindverslag aan het woord zijnde leden, of het geen aanbeveling verdient de in artikel 1 van de Natuurschoonwet 1928 (*Stb.* 63) gegeven omschrijving van het begrip „landgoederen” in overeenstemming te brengen met de in artikel II B van het onderhavige wetsontwerp (artikel I B van het gewijzigd ontwerp van wet) gegeven omschrijving van onroerend goed. De ondergetekenden merken te dezen aanzien op, dat het verschil tussen de gebruikte omschrijvingen van reële betekenis is, aangezien het zijn oorzaak vindt in de geheel verschillende wijze, waarop de Overheid in deze twee wetten hetzelfde doel, te weten het behoud van „natuurschoon”, nastreeft; namelijk in de Natuurschoonwet — een fiscale wet — door de eigenaar van landgoederen, welke voortbestaan voor het behoud van het natuurschoon wenselijk wordt geacht, fiscale voordelen toe te kennen en in de Onteigeningswet door van de eigenaar van een onroerend goed, waarvan het behoud uit een oogpunt van natuur- of landschapsschoon of door zijn betekenis voor de natuurwetenschappen van algemeen belang is, dit onroerend goed te onteigenen. Eerstgenoemde wet heeft dus enerzijds een beperkte werkingssfeer, daar zij zich tot landgoederen beperkt, doch anderzijds een ruim criterium, aangezien het voldoende is, dat het behoud ervan wenselijk is, terwijl laatstgenoemde wet een ruime werkingssfeer heeft, daar ook andere onroerende goederen dan landgoederen eronder vallen, doch een zo eng mogelijk criterium, aangezien immers het behoud van algemeen belang moet zijn. Op grond van het vorenstaande verdient het naar de mening van de ondergetekenden dan ook geen aanbeveling de

omschrijving van het begrip „landgoederen” in de Natuurschoonwet in overeenstemming te brengen met de omschrijving van het begrip „onroerend goed”, gegeven in dit wetsontwerp.

Ten slotte wordt er in het eindverslag — met de toevoeging, dat dit wellicht ten overvloede geschiedt — op aangedrongen, dat bij de uitvoering van verschillende maatregelen ten behoeve van de natuurbescherming rekening zal worden gehouden met de belangen van de landbouw. Inderdaad menen de ondergetekenden, dat dit reeds thans geschiedt, en zij willen hieraan gaarne de toezegging verbinden, dat zij dit ook in de toekomst zullen blijven bevorderen.

*De Staatssecretaris van Onderwijs, Kunsten
en Wetenschappen,*

RENÉ HÖPPENER.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening a.i.,*

C. STAF.

De Minister van Justitie a.i.,

STRUYCKEN.